

מסכת תמורה

פרק ו

א. כל האסורין על גבי המזבח, אוסרים כל שכן. הרובע, והנרבע, והמקצה, והנעבד, ואתנו, ומחיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דפן. איזה הוא מקצה. המקצה לעבודה זרה. הוא אסור, ומה שעליו מותר. איזהו נעבד. כל שעובדין אותו. הוא ומה שעליו אסור. זה וזה מתירין באכילה:

ב. איזהו אתנו. האומר לזונה, הא ליה טלה זה בשכר, אפלו מאה, כלן אסורין. וכן האומר לחברו, הא לך טלה זה ותליון שפחתה אצל עבדי, רבי אומר, אינו אתנו. וחכמים אומרים, אתנו:

ג. איזה הוא מחיר פלג. האומר לחברו, הא לך טלה זה תחת פלג זה. וכן שני שתפין שחלקו, אחד נטל עשרה, ואחד נטל תשעה ופלג, שפנגד פלג, אסורים, שעם הפלג, מתירים. אתנו פלג ומחיר זונה, הרי אלו מתירים, שנאמר (דברים כג), שנים, ולא ארבעה. ולדותיהן מתירים, שנאמר (שם) הן, ולא ולדותיהן:

ד. נתן לה כספים, הרי אלו מתרין. יינות, שמנים, וסלתות, וכל דבר שפיוצא בו קרב על גבי המזבח, אסור. נתן לה מקדשיו, הרי אלו מתרין. עופות, הרי אלו אסורין. שהיה בדין, מה אם המקדשיו, שהמום פוסל בהם, אין אתנו ומחיר חל עליהם, עופות, שאין המום פוסל בהן, אינו בדין שלא יהא אתנו ומחיר חל עליהן. תלמוד לומר (שם), לכל נדר, להביא את העוף:

ה. כל האסורים על גבי המזבח, ולדותיהן מתרים. ולד טרפה, רבי אליעזר אומר, לא יקרב על גבי המזבח. וחכמים אומרים, יקרב. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כשרה שינקה מן הטרפה, פסולה מעל גבי המזבח. כל הקדשים שנעשו טרפה, אין פודים אותם, שאין פודים את הקדשים להאכילן לכלבים: